

hvilket saadanne Erhvervsforeninger kan anmelde sig, og derigennem kan Foreningerne og deres Medlemmer opnaa Sikkerhed for, at ikke uvedkommende benytter Foreningens Navn og Betegnelser. Skulde det saa ske, at nogen sætter sig ud over disse Regler, overtræder dem, er det naturligvis strafbart, og det er naturligt, at en saadan Overtrædelse forfølges af den forurettede. Det er derfor ogsaa ved Ændringsforslag Nr. 9 sat ind i § 16, den nye § 17, at det Forhold, jeg nys omtalte, forfølges paa Begæring af den forurettede.

Ved Ændringsforslag Nr. 8, jfr. Nr. 9, sker der yderligere en Lempelse med Hensyn til Paatalereglerne; det gælder Bestemmelserne i Lovforslagets § 14, hvor der tales om Salg af en Vare under den paatrykte Pris. Efter Lovforslaget skulde en saadan Overtrædelse kunne paatales dels af den forurettede og dels paa Begæring af visse Foreninger. Da nu imidlertid Forholdet er det, at Salg af Varer under den paatrykte Pris overhovedet kun er retsstridigt, naar det sker uden Tilladelse af den, som har fabrikeret Varen eller forhandlet den, som har sat Mærket paa, saa synes det ogsaa naturligt, at Paatale kun skal finde Sted, hvis det ønskes af den, som saaledes er Herre over den paagældende Betegnelse, den, som har sat Prisbetegnelsen paa, og som nyder Beskyttelse for denne Prisbetegnelse. Det er naturligt, at ligesom han er Herre over, om han vil tillade andre at sælge Varen under den paatrykte Pris, maa det ogsaa være ham, som er Herre over, om han ønsker et saadant Salg paatalt eller ikke ønsker det.

I øvrigt kunde jeg have Lyst til ganske for egen Regning at gøre en lille Bemærkning med Hensyn til den Paataleret, som i Lovforslaget ligesom i den gældende Lov er indrømmet Erhvervsforeningerne. Jeg opfatter Forholdet saaledes, at naar man lader Paatalen være afhængig af en Begæring fra visse Erhvervsforeninger, saa er dette at forstaa saaledes, at man tager disse Erhvervsforeninger i den offentlige Interesses Tjeneste og henvender sig til dem, fordi man mener, at de er bedst i Stand til at afgøre, om der foreligger en virkelig materiel Overtrædelse, som det er rimeligt, at det offentlige tager sig af, eller om der kun er Spørgsmaal om en Ubedydelighed, om hvilken man kan sige: prætor minima non curat, saaledes at det offentlige ikke bør sætte sine Organer i Virksomhed i den Anledning. Og naar saa de paagældende Foreninger har afgjort

Spørgsmaalet, har afgivet den Erklæring, at de mener, at det offentlige bør træde i Virksomhed — og denne Erklæring bør naturligvis afgives paa samme Maade, hvem det end er, der henvender sig til Foreningen. —, er deres Hverv endt. Den yderligere Fremme af Paatalen paahviler simpelt hen det offentlige. Det er ikke privat Paatale, der er Tale om, men betinget offentlig. Naar Begæring foreligger, saa bliver det det offentliges Organer, navnlig Domstolene, som det paahviler at forfølge Sagen videre. Udvalget har rettet Forespørgsler til en Række Foreninger om, hvorledes de har benyttet den Paataleret, der er givet ved den gældende Lov, og jeg kan med største Glæde konstatere, at saa at sige alle Foreninger har netop handlet i nøjeste Overensstemmelse med det, jeg her har sagt; de har været villige til at tage Spørgsmaalet om, hvorvidt Paatale burde ske eller ikke, op til Undersøgelse, uanset om det var deres egne Medlemmer eller fremmede, der henvendte sig til dem, de følte sig simpelt hen som Varetagere af det offentliges Interesse, og de har derefter anset deres Hverv som endt. Navnlige har de derefter overladt til den interesserede selv, om han selv vil møde for Domstolene eller vil lade en Sagfører møde, hvad han jo kan, men hvad der ikke er nødvendigt til Sagens Fremme. Der er dog ganske enkelte Foreninger, der har opfattet den Paataleret, som er givet dem ved Loven af 1912, saaledes, at det skulde være et Middel til at skabe en Begunstigelse for deres Medlemmer og endogsaa for Foreningens juridiske Konsulent. Der er ganske enkelte Foreninger, som kun paataler, hvis det er deres egne Medlemmer, der anmoder derom, og ikke vil have noget at gøre med en Sag, hvis det er Ikke-Medlemmer, der henvender sig til dem, og som dernæst stiller den Betingelse, naar den faar et Andragende, at Sagen skal overgives Foreningens Sagfører, hvem den, der ønsker Sagen fremmet, selv maa betale. Selv om den paagældende har en Sagfører, som har behandlet Sagen, og paa hvem der intet er at sige, har visse Foreninger dog stillet et saadant Krav for at skabe et Monopol for deres Sagfører. Jeg er ikke i Tvivl om, at den Handlemaade, som saaledes finder Sted fra nogle ganske enkelte Foreningers Side, beror paa en Misforstaaelse. Det ligger i det, jeg nævnedes, at det, som Foreningerne her har at gøre, er at varetage en offentlig Interesse, ikke andet; derimod har de ikke at røgte deres